

APOSTOLUL

CURIERUL ARHIEPISCOPIEI ORTODOXE ROMÂNE DIN BUCUREȘTI

REDACȚIA :

APARE DE DOUĂ ORI PE LUNĂ

ADMINISTRAȚIA :

Arhiepiscopia Bucureștilor

ABONAMENTUL :

Arhiepiscopia Bucureștilor

Secția culturală

Pentru preoți, diaconi și instituții 150 lei pe an;
pentru cântăreți și paracliseri 100 lei.

Secția economică

O Z I D E M I S I U N E

Dumnezeescul misionar coborât în omnire, Mântuitorul Hristos, a avut grija ca porunca pe care o dăduse adeseori Sfinților Apostoli, să o repete răspicat și accentuat pentru ultima dată, înainte de clipa înălțării sale la cer: „Mergeți în toată lumea și propoveduiți Evanghelia la

*toată făptura“ (Mc. 16. 15). Mai înainte le lămurise El iarăși: „Cine vă primește pe voi, pe mine mă primește“ (Matei 10, 40). **

Au înțeles aleșii Domnului această poruncă divină și au căutat să o îndeplinească cu jertfa vieții lor.



După conferința rostită de Păr. Prof. univ. H. Roventă, elevelor din orașul Ploești, la Bis. Sf. Impărați
În mijloc: P. S. Veniamin Ploesteanu, d-l Primar al orașului Ploești și înaltul cler misionar

Și Doamne, câtă trudă, cât amar și chin cât sânge nu s'a vărsat, câte vieți nu s'au jertfit!

Cu lacrimi scrie Sf. Pavel către Corinteni astfel de dureri: „In ostenești mult mai mult, în bătaie și mai mult, în închisori peste măsură, în primejdii de mai multe ori. Dela iudei de cinci ori am luat patruzeci de bice, fără unul. De trei ori am fost bătut cu vârgi; odată am fost improșcat cu pietre; de trei ori s'a sfărîmat corabia cu mine; o noapte și o zi m'am sbătut în mijlocul mării... In primejdii între frații mincinoși: în osteneală și în muncă, în privegheri prea adesea, în foame și sete, în frig și în golătate“ (II Corinteni 11, 23—27).

Trei sute de ani apoi s'au scurs, numai în astfel de sbucium cumplit și zeci de mil de martiri și-au dat sfârșitul, fiindcă ei n'au vrut să se lepede de Iisus, ci l-au mărturisit până la ultima suflare.

Dela Sfântul Constantin cel Mare și maica sa Elena, a început să răsără și soarele binevoitor pentru creștinătate.

De atunci Creștinismul s'a întins cu pași și mai repezi în toată lumea.

Veacuri de veacuri el a pătruns peste tot. Astăzi n'a mai rămas colț al lumii, în care să nu fie propovăduit numele lui Iisus.

Biblia sau părți din ea, s'au tipărit în peste 800 de limbi și dialecte ale pământului. Din această carte sfântă s'au răspândit aproape 400 milioane bucăți, numai în ultimul timp de un veac și jumătate.

Sute de milioane de ființe omenești, pe fața globului, ingenuche acum în fața Celui răstignit.

* * *

Cineva ar putea zice: s'a lucrat destul în misionarea de răspândire și întărire a legii creștine. Acum putem sta liniștiți.

E o greșeală aceasta.

După cum un foc trebuie neîncetat întreținut și reaprins, ca să dea căldură necesară, tot astfel și credința trebuie întărită

zi de zi în sufletele credincioșilor, ca să nu se slăbească, să nu se stingă!

Firea omului este slabă, ușor se rătăcește, ușor își pierde credința, dacă nu se lucrează neînterupt pentru menținerea și întărirea ei.

Vânturi de rătăcire încearcă să sufle acum mai cu putere, ca să lovească în temelii Sfintei noastre Biserici strămoșești. Oameni ce-și zic că lucrează în numele Domnului, fac la fel ca și cei fără Dumnezeu, căci ei, mânați de satana, subminează din ascuns pentru acelaș scop, să dărîme ce avem mai bun și sfânt.

Dar și noi, știind că porțile iadului nu vor putea birui Biserica lui Hristos, vom duce lupta cu frunțile senine.

Acesta-i chiar și rostul misiunii de astăzi, rânduiește pentru orașul nostru.

Înal Prea Sfințitul și Prea Fericitul nostru Patriarh, în grija ce o poartă fiilor săi sufletești, a hotărît să trimită în mijlocul nostru de vicarul său, P. S. Arhiepiscopul Veniamin Ploesteanu, înconjurat de înalții dregători ai Sfintei Mitropolii și de clerici luminați și învățați.

Pe lângă slujba arhierască, ni s'au dat cuvânt din Sfintele Scripturi, pentru îndrumare, lumină și întărirea sufletească, de care toți au nevoie.

Clipele acestea rari, nu vor fi uitate, ci săpate adânc în sufletele noastre.

Ziua „Bunei-Vestiri“, — în care îngerul Gavril a venit în curățenia albului de crin, aducând vestea cea bună Sfintei Fecioare și întregii lumi, că Mesia cel așteptat, e ca și sosit —, a fost urmată de ziua misiunii, când apostoli ai Domnului, veniți în mijlocul nostru, ne-au adus tot veste bună acum.

Fie ca ostenețele scumpilor apostoli ai zilelor de azi, să deștepte bucuria mare a Bunei-Vestiri și pentru noi, căci Domnul Iisus Hristos lucrează neîncetat pentru mântuirea noastră a tuturor, prin aleșii și trimișii Săi.

Să ne bucurăm! Nu suntem singuri!

Preotul Prof. Aurel Popescu
Protoereu-Ploști



DESPRE POCĂINȚĂ

TRADUCERE DIN SFÎNȚII PĂRINȚI, SF. IOAN GURĂ DE AUR

Iertarea păcatelor este izvorul mântuirii și răsplata pocăinții. Căci pocăința e leacul care distruge păcatul...

Dumnezeu nu aruncă pe desfrânat, nu 'ndepărtează pe cel care a săvârșit adulterul, nu alungă pe bețiv, nu se desgustă de idololatriu, nu izgonește pe blasfemator și pe fățarnic, ci pe toți îi preface; căci pocăința este topitoarea păcatului...

Scopul îndelung răbdării lui Dumnezeu față de păcătoși e îndoit pentru El și folositor pentru mântuire. Dumnezeu le procură acestora mântuirea prin pocăință și păstrează binefacerea sa pentru acei urmași ai lor, cari se vor deda virtuții.

Dumnezeu e îndelungrăbdător pentru ca, și cel păcătos să se pocăiască și nici pentru copiii lui să nu închidă calea mântuirii..

Terah, tatăl lui Avraam, era închinător la idoli, dar Dumnezeu nu i-a dat aici pe pămant pedeapsă pentru nelegiuirea lui și pe drept cuvânt.

Căci dacă Dumnezeu grăbindu-se, ar fi tăiat rădăcina, de unde-ar fi răsărit un astfel de fruct al credinții?

Cine-a fost mai rău decât Esau?... N'a fost el un desfrânat și un nelegiuit, cum zice apostolul? (Evrei XII 16). N'a fost el un fiu pierdut pentru mama sa și pentru tatăl său?

N'a fost el un fraticid prin planul lui?

N'a fost el urât de Dumnezeu?

Scriptura mărturisește:

„Pe Iacov l-am iubit, iar pe Esau l-am urât“.
(Rom. IX 13).

Deci, dacă era desfrânat, fraticid, nelegiuit și urât de Dumnezeu, pentru ce n'a fost nimic?...?

Pentru ce n'a primit el îndată pedeapsa cuvenită? Pentru ce?

Firește, e bine să spunem cauza. Dacă ar fi fost nimic, lumea ar fi pierdut pe cel mai de seamă fruct al dreptății și, iată pe care: „Esau a născut pe Rahela, Rahela a născut pe Zara, Zara a născut pe Iov“... (Gen. XXXVI)...

Dacă lumea ar fi fost pedepsită înainte de a se îndrepta, ar fi pierit și ar fi fost nimic din temelii.

Dacă Dumnezeu ar fi fost iute la răzbunare, Biserica n'ar fi avut pe Pavel, n'ar fi primit un om așa de mare. Dumnezeu a trecut cu vederea pe blasfemator, ca să vădească pe pocăit.

Indelunga răbdare a lui Dumnezeu a făcut pe persecutor apostol, pe lup l-a schimbat în păstor și pe vameș în evanghelist. Indelunga răbdare a lui Dumnezeu s'a îndurat de noi toți și ne-a schimbat.

Dacă vezi postind pe cel care odinioară era un bețiv, dacă vezi predicând cuvântul lui Dumnezeu pe cel care odinioară blasfema, dacă vezi curățindu-și sufletul cu cântări dumnezeiești pe cel care odinioară își pângărea gura cu cântece rușinoase, admiră îndelunga răbdare a lui Dumnezeu și laudă pocăința, iar în schimbare să găsești prilejul de-a exclama: „Iată schimbarea mâinilor Celui prea înalt“. (Ps. LXXVI 11)..

Dumnezeu se arată pretutindenți aspru cu cei drepti, iar cu cei păcătoși blând și gata spre îndurare.

Pe cel care a păcătuit și a căzut îl ridică zicându-i:

„Cine cade și nu se mai scoală? Sau cine se abate fără să se întoarcă iarăși?“ (Ier. VIII 4) și:

„Pentru ce s'a abatut dela Mine cu abatere rușinoasă nepriceputa fucă a Iudei?“ (Ier. VIII 5) și iarăși:

„Întoarceți-vă la Mine și Eu mă voi întoarce către voi“ (Zah. I 3).

Și în altă parte, din prea marea Lui iubire față de oameni, întărește prin jurământ mântuirea ca rezultat al pocăinții:

„Fe viața Mea — zice Domnul, — nu ureau moartea păcătosului, ci ca să se întoarcă și să fie viu“. (Ezech. XVIII 24)

Iar către cel drept zice:

„Dacă va îndeplini omul toată dreptatea și tot adevărul și întorcându-se se va pocăi, nu-mi voi uita amintii de dreptatea lui“. (Ezech. XVIII 24).

Ce mare asprime față de cel drept!

Ce îngăduință față de cel păcătos!

Dacă Dumnezeu vede pe cel căzut, îi întinde mâna îndurării Sale. Dacă vede pe cel ce stă tare, îi inspiră teamă. Și aceasta pe dreptate, căci pe cel drept îl întărește prin

teamă, iar pe cel păcătos îl trezește prin iubire...

Acestea le spun nu ca și cum Dumnezeu ar urî pe cei drepti, căci nimic nu iubește Dumnezeu mai mult ca pe omul drept.

Dar, precum am spus mai sus, El mângâie pe cel păcătos pentru ca să-l trezească și înspăimântă pe cel drept, ca să-l întărească...

Ceea ce este în această lume bogatul, aceasta este pentru Dumnezeu dreptul și ceea ce este în această lume săracul, aceasta este pentru Dumnezeu păcătosul. Nimic mai sărac decât păcătosul și nimic mai bogat decât dreptul...

Dumnezeu se milostivește de cei păcătoși ca și de niște oameni săraci și cere socoteală celor drepti ca și unor bogați. Unora le dă mila Sa pentru sărăcia lor, iar altora le cere socoteală cu multă strictețe pentru bogăția evlaviei lor...

Iar pocăință este nu cea trâmbițată prin cuvânt, ci cea întărită prin faptă.

Pocăința este cea care șterge din inimă întinăciunea păcatului.

Căci zice:

„Spălați-vă și curățiți-vă; îndepărtați răutățile din inimile voastre și dinaintea ochilor mei”. (Isaia I 16)...

Dumnezeu nu ’ntârzie să ierte pe cel care a făcut pocăință; ți-ai spus păcatul, te-ai și îndreptat înaintea Lui. Te-ai pocăit, ai fost miluit.

Nu timpul desvinovățește, ci chipul cum te pocăiești îți stinge păcatul.

Se poate ca cineva să nu obțină mântuirea deși a veghiat mult timp pentru aceasta, dupăcum se poate ca să fie desfăcut

de păcat cel care într’un timp scurt s’a mărturisit sincer.

Mult timp a pierdut fericitul Samuil cerând iertare pentru Saul și multe nopți a petrecut priveghind pentru mântuirea celui care păcătuse.

Dar Dumnezeu, neluând în seamă timpul (căci pocăința păcătosului nu se potrivea cu rugăciunea profetului) zice către profetul Lui:

„Până când vei plânge pentru Saul, căci l-am lepădat pe el?” (I Regi XVI ’).

Acest „până când” arată timpul și stăruința celui care se roagă. Și Dumnezeu a respins timpul rugăciunii profetului, căci nu se potrivea rugăciunea dreptului cu pocăința regelui.

Dar David, dupăce prin sfântul profet Natan a primit dojana păcatului lui, pe dată arătând căința sinceră a zis:

„Am păcătuit împotriva lui Dumnezeu”.

Indată cuvântul spus într’o clipă, dar absolut sincer, a adus mântuire celui pocăit.

Căci îndreptarea urmează numaidecât mărturisirii. Deci Natan zice către el:

„Și Domnul ți-a iertat păcatul tău” (II Regi XII¹⁶)... Acum e timpul pocăinții. Mare ne-ar fi teama de păcatele noastre dacă pocăința n’ar înlătura pedeapsa.

„Să ’ntâmpinăm /așa Lui întru mărturisire”. (Ps. XCIV’).

Să stingem focul păcatelor, nu cu apă multă, ci cu puține lacrimi.

Mare e focul păcatelor, dar cu puține lacrimi se stinge. Căci lacrimile sting focul păcatelor și spală întinăciunea greșalelor.

Barnea Ion
student teolog, București



CIASLOVUL SI PSALTIREA

Intrați în perioada postului mare folosesc ocaziunea de a spune aci în scris, câteva cuvinte, despre aceste două cărți sfinte, cari au făcut epocă în viața neamului românesc.

În postul mare inimile creștinilor sunt mai aplecate ca să se apropie de Domnul și Mântuitorul nostru Iisus Hristos. În cele trecute vremi inimile creștinilor din neamul nostru erau mai primitoare și mai dornice de duhovnicie sfântă ca în zilele noastre.

Ar fi folositor ca mai ales *tineretul*, viitorul de mâine al Neamului, să revină în ogașul tradiției, „să se întoarcă și să fie viu“. Pentru el spunem — cu părintească căldură — cele ce urmează, ca toți să ia aminte.

Câtă plăcere și cât respect, simțeam în patriarhala mea copilărie — lipsită de cinematograful ucigător al tinereții și de „instructivul“ radio — văzând pe Tata cetind pe Claslov, iar Mama ne spunea copiilor bucuria ce o simte dânsa după-ce-și hrănea sufletul cu înțelepciunea solomonică din Psaltirea lui David regele prooroc. Căci odinioară Claslovul și Psaltirea erau cărțile cari mângâiau toate inimile românești de pretutindenea. Ele nu lipseau de pe masa cărturarilor noștri, fie săteni, fie orășeni. Pe atunci bunici sfătoși sau copii blajini ceteau din ele chiar în șezători, — ploase adunări de românism practic. —, dar mai ales în după-amiezile duminicilor și altor sărbători. Vara la umbra nukului bătrân, și iarna la gura sobii, flăcăi plini de sănătate și sfioase copile culegeau învățătură din înțelepciunea bătrânilor.

Da! Erau alte vremuri, alți oameni, alte idealuri. Românul era asuprit și atunci ca și acum, de toate liftele dușmane.

Astăzi însă când așteptarea visurilor noastre s'a împlinit, iată-ne mai rău ca înainte.

Nici părinții, nici fiii lor nu mai pun mâna pe cărțile sfinte. Nici o mamă nu mai plânge pe Claslov, nici un tată nu mai plânge în barba-l căruntă.

Nu se cetia atunci despre mulțimea hoților diavolești, de care azi sunt pline toate zărele. Înainte vreme când se auzea de o crimă sau fărădelege, tot românul se cutremura, se închina cucernic. În ziua de astăzi însă par'că fărădelegile sunt pe gustul mul-

țimii iubitoare de cinematografe și alte spectacole obscene. Chiar acolo unde ele nu există, sunt *unii* cari au plăcerea diabolică de a le inventa, punându-le în cărca semenilor.

Odinioară tineretul alerga împreună cu cei bătrâni, la slujbele și deniile postului mare. Biserica era „anghira“ bucuriilor noastre tradiționale. Azi tinerețea își strică sufletele cu deprinderi nefolositoare.

Odinioară nu se pomenea de învățători mincinoși. *Toți credeau așa după cum cetia preotul la Sfânta Evanghelie*, și nu cercetau atât până își stricau credința. Azi toți cercetează care „lege“ de credință e mai bună. Și atâta o despică până ce rățesc tot mai mult dela vechea și adevărata credință.

„Vă rățăciți, neștiind scripturile“, zice Mântuitorul nostru, *Iisus Hristos*. „Au doar toți sunt apostoli, toți prooroci, toți învățători“ întreabă apostolul *Pavel*.

Azi toți nechemații se cred știutori și tâlcători de cele sfinte. De aci Babilonia învățăturilor rățcite cu mulțimea sectelor, ploc al străinilor. Nimeni nu mai ține exact nu mai crede în sfântenia celor 7 taine. Flecăre își croește o religie după calapodul gustului propriu.

Dacă și străbunii ar fi făcut la fel desigur noi urmașii lor n'am mai exista.

Citiți în cronicile vechi că atunci „când domnii haini jurau pe spadă sa sfarme sfânta noastră lege“, voievozii cu boierii lor:

În biserică intrau
Domnului se închinău,
Apoi la războiu porneau,
Paloșul învăteau
Pe păgân loveau...
Iar când se întorceau
Domnului mulțumeau
Biserici zideau,
Ca să le fie
Lor de mântuire
Și spre pomenire.

Dela ei ne-au rămas frumoasele monumente, care le mai avem și nu s'au prăbușit, lăsate în paragime și n'au fost măcinate de dîntele vremii.

Noi cei de azi, în loc să ne consolidăm pe piatra credinței străbune, să ne întărim

mândra țară și neamul în tradiția sănătoasă, am aruncat Ceaslovul de pe masă, iar Psaltirea lui David nu ne mai luminează cărările încurcate ale vieții. La cinematograful cu pornografiile internaționale ne adăpăm.

Luați seama Români! Tineretul nostru mai ales să ia aminte! Ce-am dorit! Și ce-am ajuns! Nu este bine a lua pâinea fiilor și a o arunca câinilor! Azi românul să nu mai fie străin în țara lui! Dar stăpânii să nu mai fie tot alții. Destul ne-au vlăguit străinii sondele cu petrolul, minele cu aur din vremile lui Buerebista, pădurile cu ozonul Carpatin, câmpiile cu lanurile spicelor de aur, precum și celelalte avuții naționale.

Unde a dispărut ozonul întăritor și dă-

dător de viață pe seama românismului? Ce respiră plămânii sufocați ai românismului? Iar sufletul lui pângărit cu ce se adapă?

Odinioară turcii, grecii, ungurii. Ne-am rugat, am crezut, am stăruit cu deadinsul, iar la urmă pe toți i-am biruit. Căci cu noi era Domnul Dumnezeu... cu mână tare și braț înalt.

Astăzi cioclii străini și internaționala isralită ne otrăvesc sufletul și flămânzesc trupul Neamului. Cinematografele și ziarele lor ne prăpădesc tineretul. Tare mă tem că nu vom mai scăpa de contul lor, *dacă nu ne vom înfrăți!* „Eu ți-s frate tu-mi-ești frate...“.

Deci, până nu-i prea târziu, să luăm amintel

Ieromonahul, Dr. Irineu Felea

LUCRARE CREȘTINEASCA CU TINERETUL

De mulți ani, eram frământat de gândul că mai cu seamă tineretul, petrece necreștinește sărbătorile Sf. Post, luând parte la jocuri și petreceri. Am interzis hora în sărbătorile din post; a fost greu, dar s'a făcut. Dar trebuia petrecerea înlocuită cu ceva, pentruca tineretul să nu-și găsească vre-un alt mijloc, tot necreștinesc, de petrecere, strângându-se prin case.

De comun acord cu colegii învățători am stabilit ca în fiecare Duminică din post, să ținem la școală șezători religioase, la cari să participe învățătorii și elevii din comună cum și tinerii mai răsăriți. La început a fost ceva mai greu, dar cu vremea poporul a început să le guste cu plăcere aceste petreceri creștinești cari s'au împământenit în comuna noastră din 1923.

Anul acesta s'a ținut prima șezătoare religioasă în Duminică 1 din post, la ora 2. 5. p. m.

Salonul școlii Micloșani a devenit încăpător. Creștini de toate vârstele aleargă cu sufletul dornic de lumină.

Șezătoarea s'a deschis prin cântarea „Doamne al puterilor fii cu noi“ executată de elevii școlilor și tineri sub conducerea subsemnatului. Poporul, în picioare, ascultă cu evlavie. Apoi, în calitate de inițiator și organizator al acestor șezători, subsemnatul, într'o scurtă cuvântare, arată importanța acestor adunări educatoare de adevărată hrană sufletească. Omul fiind format din suflet și trup, e obligat să dea și sufletului hrană, după cum dă trupului, căci trupul nehrănit moare; tot așa și sufletul neadăpat și nehrănit cu lumină se pîrniește și pier. Poporul ascultă cu încordare.

Elevii școlilor din comună sub conducerea D-nei inv. Elena Ștefănescu și Iulian Olteanu cântă coruri religioase: „Coroana de trandafiri“, „Iisus prunc“ și recitează poezii cu conținut creștinesc.

Învățătorul D. Șerb rostește o foarte interesantă cuvântare despre „Post“, arătând importanța pos-

tului pentru sănătatea trupeză și mântuirea sufletească și accentuând asupra postului cerut de sf. Biserică unit cu rugăciunea și săvârșirea faptelor bune.

Învățătorul V. Stăncescu citește din revista „Satul“ istorioara „Adevăr și minciună“ care a pus pe gâduri pe ascultători.

Publicul a inundat cu adevărat școala, ne mai având loc pe ferestre și în antreu.

Elevii execută o altă serie de poezii creștinești și coruri religioase, terminând cu imnul „Veniți creștini“ aici cântă tot tineretul satului. În calitatea mea și de învățător, am ținut veșnic aproape de biserică pe foștii elevi“ cari se socotesc încă școlari.

Inchin mulțumind învățătorilor pentru stăruința și căldura ce depun pentru luminarea sâtenilor, contribuind printr'o activitate extrașcolară la ridicarea nivelului cultural al satului.

Mulțumesc sâtenilor, cari, înțelegându-și rostul, aleargă cu toată dragostea să-și lumineze mintea și să-și cultive inima. Mă simt fericit că sâmbănta aruncată de luminătorii satului o dă roadele dorite. Constat cu satisfacție și mulțumire că, de când creștinii merg mai mult la biserică și la școală decât la cârciumă, au scăzut și viciile și reaua stare materială. Cărciumile au scăzut dela trei la două.

Sa anunță viitoarea șezătoare care se va ține în Duminică II din post, în școala Copăceni.

Sâtenii mulțumesc plini de recunoștință Preotului lor care atât de mult se străduște pentru luminarea și ridicarea lor, cum și D-lor învățători cari nu se mulțumesc cu învățătura celor mici ci au grijă și de cei mari, apoi se împrăștie spre casele lor mulțumiți de felul creștinesc în care au petrecut ziua Domnului.

Pr. Sp. Blidaru.
Micloșani-Mușcel.

PENTRU VIITORUL PREDICII

Nimeni nu se îndoește de locul ce-l ocupă predica în biserica noastră ortodoxă.

Preoții ca împreună lucrători ai Domnului la mântuirea oamenilor (I Cor. III. 9) au în permanentă actualitate cuvintele dumnezeescului Pavel: „a propovădui cuvântul..... vând neconținut învățătură“ (II Tim 4,2) întrebându-se cu acelaș sfânt apostol: „Cum vor crede (păstorii în acela de care n'au auzit? și cum vor auzi fără propovăduitor“ (Rom. 10.14).

Predica, cuvântul, este după cum spune sf. Ioan Chrisostom: „în loc de foc, în loc de fer. Prin el tae, arde. Când acest mijloc, când cuvântul nu va putea nimic, de la toate celelalte să nu mai sperî. Predicarea înalță forțele căzute, reprimă umflăturile taie dispozițiunile de prisos, restabilește echilibrul și adăogă tot ce aduce sufletului aceea ce-i lipsește, în fine pune pe suflet în stare de perfectă sănătate“. (Despre preoție cartea IV).

Sfântul Ioan Gură de Aur era predicatorul cu resurse infinite în arta vorbirii, gata în orice împrejurare a rosti o predică care să, taie și să ardă. Avea scânteia Darului divin vărsat cu prisosință asupra sa, dar pe care nu oricine îl poate avea oricâtă pregătire ar căpăta.

Nu toți preoții predică bine, dar oricine își dă puțină silință poate citi cu efect o predică.

Chiar bunii predicatori au nevoie a citi două, trei predici înainte de a vorbi spre a fi bine orientați asupra țelului ce au de atins.

Se află în biserica noastră, la îndemâna preoților astfel de predici model după cari să ne orientăm în predicare sau la caz să le citim?

A afirma că nu sunt predici bune în biserica noastră ortodoxă ar însemna să ignorăm trecutul acestei biserici. Sunt predici multe și bune dar unele nu mai corespund timpului, altele nu ne pot fi la îndemână.

Lăsând la oparte pe cele din prima categorie, asupra cărora vom reveni cu o altă ocazie, ne oprim o clipă asupra predicilor din a doua categorie, acelea pe care nu le putem avea la îndemână.

Intr'un timp apropiat vom avea biblia bine tradusă într'o ediție a sfântului Sinod, ce ar fi dacă la această bucurie s'ar adăoga a doua, tipărindu-se și o colecție de predici pentru tot anul cu concursul celor mai de seamă predicatori ai bisericii noastre. O antologie a predicatorilor ortodoksi.

Această colecțiune în care nota predominantă va fi predica Înalt Prea Sfințitului nostru Patriarh, clară ca isvorul, dulce ca rodul de albină și fierbinte ca lava Vezuviului va fi împodobită cu predica isvorată din adâncurile inepuizabile în această artă a preoților: Gala Galaction, Nae Popescu, M. Bulacu, I. Scriban, Toma Chiricuță, M. Popescu, M. Ionescu, Comana, Constantinescu, Iliescu, etc., etc. Câte nume atâția maeștri în mînuirea cuvântului Dumnezeesc.

Toți, sau aproape toți au câte ceva tipărit. Unii au vorbit sau vorbesc la radio. Acest mijloc, cel mai fericit de difuzare al gândului, pentru majoritatea preoțimii rămâne inaccesibil pentru că la ora destinată predicii sunt la biserică.

Așa dar această operă pe lângă partea practică ce va aduce-o bisericii, ne-ar procura și nouă o hrană spirituală după care mulți tânjim.

Pr. I. Moraru
Vlădeni-Prahova



UN CÂNTĂREȚ AL CÂNTĂREȚILOR

Ne-a căzut în mână, nu de mult, volumul de poezii „Cântăreții Stranei“, ediția II (1935), al D-lui Marin I. Predescu, cântăreț, profesor, redactor la „Universul“.

Am băgat de seamă: întâi „cântăreț“.

Și răsfoind această carte, am înțeles pe deplin de ce autorul poet a vrut să se numească așa și de ce, iarăși, cele două cuvinte puse în fruntea acestor rânduri își merită onorabil dubla însemnare pe care o trezesc în conștiință.

Cântăreții Bisericii noastre sunt priviți în vremea de față ca cea mai umilă tagmă funcționarească.

Neglijăți de cei mari, umiliți de cei mici, prin ei înșiși cântăreții vor s'ajungă la o demonstrație tacită dar temeinică a însemnatului lor rost în viața bisericească a neamului, reamintind tot odată de frumosul lor trecut, când erau singurii dascăli-în-vățători.

Volumul de poezii de față e pecetluit de acest sbucium al unui suflet ce-și iubeste cu pasiune strana și care strigă din răspuțuri la tovarășii săi ca să s'adune de pretutindeni, conștienți de valoarea glasului lor, închegând într-o singură inimă melodia divinelor cântări.

Și fiindcă nu ne pricepem să analizăm literar valoarea versurilor din acest volum, după cele trei elemente: fond, formă și armonie — așa cum ne 'nvăța odinioară D-l M. Dragomirescu —, să le dăm lor înșile grai ca să spună singure simțirea de care a fost cuprins poetul.

Iată câteva versuri despre cântăreți:

Că ești sărac... ce-mi pasă mie
De viața-ți tristă și pustie?
Nici vreau să știu de-a ta durere!
Tu ești chemat — chemare sfântă —
Să-mi porți simțirea 'n alte sfere...
Ești cântăreț... și, deci, tu cântă!

Că zac ai tăi în sărăcie
Și tu ești trist... ce-mi pasă mie?
Eu vreau, vrăjit, s'ascult la tine
Cum glasu-ți sufletu-mi descântă,
Purtându-l pe-alte lumi senine...
Ești cântăreț... tu vesel cântă!

Nicăiri nu se vede mai bine ca în cele ce urmează sacrificiul voit și mistic al artistului:

Și-au mers, sărmanii cântăreți,
Pe-aceleași trudnice cărări,
Spre tronul sfintei Frumuseți
Zoriți de-aceleași... dulci sperări:
Stingând ei plânsul tuturor,
Și 'năbușindu-și plânsul lor...

Și venind mai aproape de locul trudnic
cei lui petreceri de sărbătoare, iată cum
înlățișează poetul pe cântăreț:

Lin răsfoind anastasimatarul,
Învăluit în fum de mirodennii,
Răspunde rugătoarelor ectenii,
Pe care, rar, le murmură altarul.

Sau în altă poezie:

Și tremură duios, umplând
De vrajă „ascultarea“...:
E glasul popii începând
Cu „binecuvântarea“...

Pe-acelaș ton, cu glas sonor,
„Amin“, răspunde „strana“,
Cutremurat de-un sfânt fior,
Ce nu-l descrie pana...

Și acum câteva versuri din cântecul unui,
anotimp:

(Rugă de primăvară)

Fă din sporul florilor
Răsărirea zorilor,
Crainici frumuseților
Soartei cântăreților...
Și, cu duhul milelor,
Dă-ne pacea zilelor!...

Sau: (Rândunelele)

Rândunele, rândunele!
Vremuri bune, vremuri rele
Ne-aduceți și ne lăsați
Când veniți și când plecați...

Umbra de melancolie, care răsbate prin multe din versurile sale, o vedem mai bine în această ultimă strofă din „Trei trandafiri și un crin“:

Petale stinse 'n stoluri mici
Se odihnesc pe 'ntinsul mat...
Vai, simt că mi s'au sfărîmat
Și visuri de-ale mele-aici!...

Dacă din aceste frânturi luate mai la re-

pezeală și înfățișate aici, se va fi văzut frumusețea gândului celui care le-a scris și haina cuvintelor în care și-a îmbrăcat aceste gânduri, noi nu mai avem de adăogat decât că o lectură a unor astfel de versuri este cu mult mai recreatoare de suflet și mai înobilatoare de gând, decât multe citiri din poeți a căror simțire e seacă și rece, fiindcă e fără credință și fără Dumnezeu.

VASILE DAIA

† ANASTASIA PREOT I. MIHALCESCU

CUVÂNTARE LA INMORMÂNTAREA D-nei ANASTASIA Pr. I. MIHĂLCESCU

*Prea iubite Părinte Decan și soț îndurerat,
Indurerată fiică,
Intristați ascultători,*

Durerea care vă stăpânește, pierderea pe care o plângeți este și a Facultății de Teologie.

Greu încercatul soț, Părintele Ioan Mihălcescu, este bunul nostru profesor, bunul nostru coleg, bunul nostru Decan, fratele și părintele nostru, prietenul și sfetnicul, binevoitorul și binefăcătorul fiecăruia dintre noi.

Părintele Ioan Mihălcescu vă aparține — știu și văd — tuturor și multora încă, ce nu pot fi și încăpea aci. Dar mai mult decât tuturor aparține celor două familii ale sale, și una este familia noastră comună, Facultatea de Teologie din București. Părintele I. Mihălcescu aparține nu numai corpului ei profesoral: aparține inimilor noastre de colegi. Este capul nostru iubit și respectat, și simțim cu nestăpânită durere, durerea care-l încearcă astăzi; care ne încearcă și pre noi prin bunul și pentru bunul nostru Părinte Decan.

Și nu numai pentru atât.

Ci buna-i soție, care a fost doamna Anastasia Mihălcescu, ne-a fost și ea ca o mamă și ne-a fost ca o soră; ne-a fost tuturor o prietenă, cu inima deschisă spre a noastră, la bucurie și la întristare, la nădejde și la nevoie, totdeauna primitoare, totdeauna binevoitoare, sinceră și afabilă, bucuroasă și sfătoasă cu noi și cu soțiile noastre, cu al noștri ca și cu al săi.

Modestă și naturală, sensibilă, și impresionabilă, grijulie și duioasă înțelegătoare și

compătimitoare la păsul fiecăruia, vioae și activă, credincioasă și ploasă, plină de afecțiune ca soție, ca mamă, ca prietenă, plină de sentimente și gânduri totdeauna pentru ai săi și pentru noi, — și pentru cine nu?

A împărtășit toată dragostea și bunătatea Părintelui Decan pentru noi, colegii săi; se împărtășia dela noi, împreună cu Părintele Decan, de toată iubirea și respectul nostru, filial și colegial.

O ființă iubită și respectată, legată de noi astfel sufletește, ne părăsește astăzi, întru mare durere a familiei și a noastre. Întru prisos de durere a celui sortit dintre noi să vorbească. Cu trei zile mai înainte de groaznică încercare, Părintele Decan și doamna îmi aduceau cu voie bună, acasă, urări de sănătate și de viață lungă¹⁾; iar eu nefericit consolator, trebuie să le aduc în schimb aci, astăzi, un cuvânt funebru.

Și a noastră este durerea lor, și ea este de aceea cu atât mai mare. Și de putem grăi o mângâiere pentru bunul nostru Părinte Decan, lipsit de soție și pentru filca-i lipsită de mamă, este asigurarea noastră, încălzită cu lacrimi, că luăm parte la această durere comună cu inima profund mișcată, răscolită ca de o furtună, sdrobotită ca de un trăsnet, de vestea în adevăr fulgerătoare de erii de dimineață, uluitoare și de necrezut, că cel mai bun și mai iubit dintre noi a plătit înainte de timp, la neprevăzută și nemiloasă scadență, tributul cel mai greu: Pe cel care-ți rupe flința în două și trece cu jumătate din

1. La Sâmbăta Sfântului Teodor, 29 Februarie 1936.

ea din lumea aceasta a vieții, de care ne bucurăm, în lumea cealaltă, a morții de care ne temem.

Aceasta este durerea Prea Cucerniciei Voastre și a noastră totodată, și în această mare durere a morții stă totuși creștinește mângâierea ei. Căci în durerea noastră de oameni găsim mângâierea noastră de creștini.

Viața noastră este făcută din contraste necesare și providențiale, din naștere și din moarte. Dar nădejile noastre cresc din grijă și din durere, și cresc în raport cu ele. Din cea mai mare durere, pe care o numim moarte, răsare cea mai mare nădejde, care este nemurirea.

Căci creștinește moartea nu este sfârșit de viață, ci este început de nemurire: este ușă deschisă vremelnicei în veșnicie.

Nimicirea celor pământești, sbuciumul acesta continuu și zadarnic, neputința tragică de a adăuga vârstei un cot, suferința legată de ființa noastră ca ceva firească; nevoințele, strădaniile, aspirațiile, iluziile, planurile noastre, toate afecțiunile și toate avânturile noastre, tot ce simțim, tot ce vrem, tot ce suntem, stă sub semnul acesta dumnezeesc și salutar al legăturii noastre cu pământul, din care am fost luați și în care ne vom întoarce, sub legea unui destin necesar—căci altul ar fi de neînțeles—care ne duce pe toți, fără excepție, dela leagăn la un sicriu.

Este, omeneste, mare bucurie leagănul; el este viață. Și este mare durere sicriul: el este moarte. Dar moartea nu este decât o lege a vieții, este umbra vieții, urmarea vieții, prelungirea vieții, transformarea vieții: transformarea ei în nemurire. Ne naștem pentru a muri și murim pentru a viețui, a viețui veșnic, adică a trăi totdeauna. Leagănul și sicriul își corespund și se întregesc în chip inevitabil, ba necesar: Leagănul este și el un sicriu: viața presupune moarte. Sicriul este și el un leagăn: moartea presupune nemurirea. Moartea este deci sora vieții, este plinirea vieții; moartea dă vieții sens și frumusețe.

Acesta este destinul nostru și tocmai el este marele nostru privilegiu. Căci singurul om prețuiește atât de mult viața și el singur cunoaște malestarea morții și-i presimte rostul suprafiresc. Numai lui i se deschide

prin moarte cale spre mai mult decât puțină viață, pe care o trăește aici.

O nu, nu plângem deci ca cei ce nu au nădejde! Plângem ca cei cari iubim, dar plângând nădăduim cu Iisus Hristos, cu toți sfinții și creștinii, că moartea este o naștere, este început de viață nouă, care nu se mai teme de un sfârșit. Că moartea celor buni este odihnă după sbucium, este mângâiere după suferință, este adormire nu întru visele cele trecătoare și înșelătoare ale vieții pământești, ci întru fericită și tainică mulțumire, în loc unde nu este durere, nici întristare, nici suspin. Fericiti cei cari purced acolo, fericiti cei pe cari i-a ales Domnul, fericiti deci cei pe cari-i plângem!

* * *

Fie-ne mângâiere nădejdea bucuriei lor celei netrecătoare, fie-ne întărire și sprijin sufletesc gândul, că cei iubiți ne așteaptă întru binecuvântata odihnă cea dela capătul drumului pământesc; ne așteaptă nu întru durerea, cu care-i plângem noi îndoliați ci ne așteaptă împăcați cu moartea, ținând pe cap nestrăcioasă cununa: Cununa luptei celei bune ce s'au luptat. Murind ei s'au născut vieții celei fără de moarte. Murind, ei biruesc moartea, căci nu au a se mai teme de ea. Murind, ei trăesc, trăesc nemuritori. Spre popas și răsplată cerească le este adormirea; să nu-i turburăm cu jalea noastră...

Prea iubite soț îndurerat și îndurerată fiică, cu această creștinească încredințare și cu toată afecțiunea lor de colegi întru sfânta Teologie, profesorii facultății noastre se roagă astăzi și se vor ruga totdeauna, împreună cu cei scumpi ai ei, pentru fericita odihnă a celei ce V'a fost soție și mamă, mângâindu-Vă și mângâindu-ne cu nestrămutata nădejde, că despărțirea aceasta este firească și trecătoare și că sub pământul care o primește astăzi pe ea și de mâine pe fiecare dintre noi, așteptăm veste de bucurie: trambuța Arhanghelului învierii. Al învierii, al cărui nume l-a și purtat din viață cea care s'a chemat *Anastasia* ¹⁾ Mihălcescu, întru

1. *Anastasia* în limba greacă, înseamnă *înviere*.

adeverirea cuvântului Scripturii: „Seamă-nă-se întru stricăciune, ridica-se-va întru nestricăciune“ (I Corinteni XV, 42), la ziua cea mare a dreptății.

Întru așteptarea împlinirii nădejdi celei din urmă, Dumnezeu s'o ierte și Dumnezeu

să Vă întărească: Dela noi cu dragostea și simpatia ce Vă purtăm toți, dela el cu bucuria pregătită celei plecate dintre noi întru cămările Sale cele de sus. Amin.

Teodor M. Popescu
Prof. Facult. de Teologie

C R O N I C A I N T E R N A



M I S I O N A R E

Cercul pastoral Zimnicea.

Cercul pastoral „Zimnicea“ a ținut ședință în parohia Zimnicea I (Sf. Apostoli) cu toți membrii respectivi. La această ședință a participat și Prea Cuc. Protopop al circ. III-a Alexandria, precum și omul de bine și cu suflet de adevărat creștin D-l Dr. C. Dăniță dela spitalul așezăm. Brâncovenesci din Com. Cervenia.

Sf. liturghie s'a slujit în sobor, iar răspunsurile s'au dat de către corul bisericii; Predica s'a rostit de către Pr. C. Naidiu — Găuriciu, care a zugrăvit puternic sbuciumul sufletesc al lui Zacheu, doritor de a vedea pe Iisus. La parastasul pentru pomenirea eroilor, Păr. Protopop a prea mărit jertfa celor doi dintre noi, precum și eroismul celor ce-și poartă cu resemnare și astăzi suferințele (cazul văduvelor și invalizilor).

După amiază ședința publică s'a deschis de către Pr. Iancu I. Pârvu — președintele cercului — care după unele considerațiuni generale recomandă cu toată căldura pe D-l Dr. C. Dăniță ce-și dezvoltă cuvântarea despre: „Caritatea creștină față de cel bolnav“.

După aceasta Păr. Protopop vorbește despre ascunzișurile sutletești ce rezidă încă în sufletele creștinilor și care așteaptă numai prilejul de a fi puse în stare de activitate. și arată apoi mulțămirea deplină de modul cum au înțeles credincioșii acestui orașel sărbătorirea de astăzi, luând parte într'un număr covârșitor de mare atât la biserică, cât și la ședința publică.

Ședința aceasta s'a ținut împreună cu a învățătorilor din localitate, din partea cărora a vorbit D-na Eufrosina Arghir.

Din ierurgiile săvârșite s'au strâns pentru fondul cercului 620 lei, iar pentru propaganda religioasă s'au împărțit 278 broșuri din tipărișurile cercului din Alexandria, precum și alte reviste și broșuri din Librăria Pavel Suru.

Între conferințe au fost recitări și cântări executate de către ostașii din localitate și de școala primară de fete.

După afirmația Păr. Protopop această ședință poate fi considerată ca printre cele mai reușite ședințe, pe care le-a văzut în cuprinsul Protopopiei Sale.

Cercul pastoral Conțești-Dâmbovița

Dacă am luat parte la o ședință a unui cerc pastoral, care ne-a impresionat, a fost Duminecă — 26 Ianuarie — la Conțești-Dâmbovița.

În frumoasa și bineîngrijita biserică, un sobor de 4 preoți oficiază Sf. Liturghie, la care dau răspunsurile un cor de studenți și absolvenți teologi. Credincioșii, în număr covârșitor de mare au ascultat într'o tăcere impresionantă și de adevărată reculegere.

Predica zilei, rostită de păr. Ștefănescu — Bolo-vani — a avut efectul unei simțite predici, care merge la suflet. Nu știu ce rezultat practic a avut, S'a oficiat și parastas pentru eroii neamului.

După masa, dată de păr. paroh, la care au luat parte: preoții, învățătorii cercului și d-l colonel Bădulescu, comandantul centrului p. p. Dâmbovița, s'a desfășurat serbarea dela școală.

Și aici lume foarte multă, școală bine îngrijită.

Păr. Marin Popescu — paroh — și directorul școlii, deschide serbarea, cu imnul religios, executat de elevi: „Cu noi este Dumnezeu“ și „Doamne al puterilor“...

După aceia, salută prezența oaspeților streini. Vorbesc: Pr. Necșulescu; Înv. Georgescu, colonel Bădulescu, Andrei Popescu etc.

Constatări: 1) Unde un apostol al satului își înțelege menirea, biserica și școala își afirmă rostul lor în viața socială. Am constatat, în acest sat, multă dragoste de biserică și de lumina cărții.

Mi s'a spus că 95 % bărbați știu scrie și ceti. Felicit pe păr. Marin Popescu — parohul și directorul școlii.

2) Ar fi de dorit ca preoții să vină încă toți odată, la ședințele cerc. pastorale; iar nu pe rând. Fac impresie urâtă, venind rând pe rând. Turbură și liniștea.

TEODOR PAPA
ales. al facultății de teologie Buc.

SĂRBĂTORIREA

a douăzeci de ani dela moartea reginei
„Carmen Sylva“ de către „Școala
Monahală“ de călugărițe dela
Mănăstirea „Pasărea“

Școala Monahală de călugărițe dela Mănăstirea „Pasărea“ a sărbătorit, Duminică 8 Martie, douăzeci de ani dela moartea reginei „Carmen Sylva“.

Pr. Grigore Miron a ținut o simțită conferință, despre viața și opera reginei Elisabeta, scoțând în evidență actele de bunătate creștină și piozitatea sa, precum și gândirea profund religioasă, ce se desprind din cele, aproape, cincizeci de opere literare ale „Reginei Poete“.

După conferință, Pr. D. Adamescu a făcut o interesantă analiză a operei poetico-religioasă „Cuvinte sufletești a reginei“ Carmen Sylva și a citit câteva bucăți din această operă.

Afară de surorile, care frecventează cursurile acestei școli, a participat și un număr însemnat de maici. De neexplicat a fost absența maicii starețe, precum și a maicilor din comitet, dela această pioasă sărbătorire de înălțare sufletească.

Un asistent

TABLOU

(cu preoții misionari care au luat parte la
conferința dela Bușteni-Prahova, din zilele
de 3 și 4 Septembrie 1935)

CAPITALA.

Protoieria Circ. I, Capitală:

1. Pr. Iordache Pascu, Bis. Sf. Dumitru-Colentina
2. Pr. Alex. N. Ionescu, Bis. Sf. Gheorghe-Grivița
3. Pr. Gr. Burlușanu, Bis. Mavrogheni;
4. Pr. Mih. Șerpoianu, Biserica Podeanu;
5. Pr. Ulpiu Petrescu, Bis. Patriarhul Miron;
6. Pr. C. Moise, Bis. Sf. Vineri-Nouă;
7. Pr. Petre Șerpe, Bis. R. M. S. Belvedere;
8. Pr. I. Burlănescu, Bis. Andronache.

ILFOV.

Protoieria Circ. II, Capitală:

1. Pr. Toma Chiricuță, Bis. Zlătari;
2. Pr. I. Gafton, Bis. Sf. Ecaterina;

3. Pr. Gh. V. Butnariu, Bis. Domnița Bălașa;
4. Pr. Grigoriu P., Bis. Alexe;
5. Pr. G. Păunescu, Bis. Căramidarii de jos;
6. Pr. Dum. Popescu, Bis. Sf. Dumitru-Carol;
7. Pr. Fl. Găldău, Bis. Domnița Bălașa;
8. Pr. Costache, Bis. Bradu-Staicu.

Protoieria jud. Ilfov Circ. I București:

1. Pr. Badea Popescu, Buftea-Bucoveni;
2. Pr. Ioan Angelescu, Saxoni;
3. Pr. Gheorghe Antonescu Joița;
4. Pr. Radu Gh. Ioan, Florești.

Protoieria Circ. II Budești-Ilfov:

1. Pr. C. Dumitrescu, Lămotești-Gălbinaș.

Protoieria de Ilfov Circ. III Fierbinți:

1. Pr. Gh. Scărlătescu, Fierbinții de jos;
2. Pr. I. Cazan, Grădiștea;
3. Pr. A. Costin, Sărintaru;
4. Pr. St. Zidărescu, Pârlita;

DÂMBOVITA.

Protoieria jud. Dâmbovița Circ. II Găești:

1. Pr. Marin Stoica, Raci;
2. Pr. I. Rădulescu, Dragodana;
3. Pr. Ștefan Popescu, Sperieșeni;
4. Pr. Traian Ionescu, Pătroica.

MUSCEL.

Protoieria jud. Muscel Circ. I Câmpulung:

1. Pr. Gh. Stroian, Protop. jud. Mușcel Circa I;
2. Pr. N. Bănățeanu, Bis. Scheiu-C.-Lung;
3. Pr. Gh. Bănățeanu, Bis. Flămânda-C.-Lung;
4. Pr. Ioan Rădoiu, Bughea de Jos;
5. Păr. Diac. Al. Popescu, M-reă Nămăești-Mușcel.

Protoieria jud. Muscel Circ. II Priboeni:

1. Pr. Em. Iorgulescu, Văleni Dâmbovița;
2. Pr. Nic. N. Popescu, Stâlpeni;
3. Pr. Moise Vișoiu, Călinești;

PRAHOVA.

Protoieria Circ. I Ploești:

1. Pr. Protoiereu Aurel Popescu, Ploești;
2. Pr. N. Balotescu, Ploești;
3. Pr. D. Dumitrescu, Poenari Burchi;
4. Pr. Gh. Marinescu, Pleașa;
5. Pr. Ioan Moraru, Vlădeni;

Protoieria Circ. II Breaza-Prahova:

1. Pr. Vasile Haisan-Sinaia;
2. Pr. I. Teleanu, Liliiești-Țintea;
3. Pr. Ioan Zinculescu, Telega;
4. Pr. Petre Provinceanu, Câmpina;

Protoieria Circ. III jud. Prahova-Ploiești:

1. Pr. Ioan Oporan, Chiojdeanca.

Protoieria Prahova Circ. IV Vălenii de Munte:

1. Pr. Ioan St. Vasilescu, Slon;
2. Pr. Ioan I. Nae, Râncez;
3. Pr. Simeon Dumitrescu, Măgurele;
4. Pr. Mihail Popescu Sf. Ioan Prăjani.

TELEORMAN.*Protoieria Circ. I, Teleorman:*

1. Pr. Protopop Metodie Popescu;
2. Pr. Stan Bunea, Seaca;
3. Pr. Dobre Mangaru, Băduleasa;
4. Pr. C. Nițescu, Ologi.

Protoieria Teleorman Circ. II. Roșiorii de Vede:

1. Pr. Protolereu N. Marinescu, Roșiorii de Vede;
2. Pr. Ioan Stănescu, Roșiorii de Vede;
3. Pr. Ilie Popa, Peretu II;
4. Pr. M. Marinescu, Ciolănești din deal II;
5. Pr. Marin Rădulescu, Stoborăști.

Protoieria Circ. III, Alexandria.

1. Pr. Pantelimon Ionescu, Alexandria;
2. Pr. Ștefan Florescu, Frumoasa;
3. Pr. Ioan I. Berca, Calomfirești;
4. Pr. Pompiliu Ionescu, Purani;
5. Pr. Florian Dragnea.

VLAȘCA.*Protoieria Circ. I jud. Vlaşca.*

1. Pr. Fl. Laudă, Găujani;
2. Pr. N. Militaru, Comana;
3. Pr. D. Cristescu, Braniștea;
4. Pr. D. Popescu, Gostinu.

Protoieria Circ. II jud. Vlaşca.

1. Pr. I. Popescu, Asan-Aga;
2. Pr. St. Mârșanu, Cucuruzca;
3. Pr. M. Popescu, Călugărița;
4. Pr. T. Iancu, Merenii de sus.

Protoieria Circ. III jud. Vlaşca.

1. Pr. Tr. Popescu, Fierbinți;
2. Pr. C. Cristescu, Gogoveanu;
3. Pr. Aurel Pană, Vânătorii Mici;
4. Pr. V. Mișu, Droghinești.

Vizita Vicarului Patriarhiei la Giurgiu.

În vederea ținerii unei conferințe de îndrumări religioase cu preoții din jud. nostru, Joi dim., a sosit în localitate P. S. Veniamin Păcitan, vicarul Patriarhiei, însoțit de pr. consilier referent dr. Mihail Bulacu.

S'a oficiat un serviciu divin de către protoereul Ion Popescu.

După Te-Deum preoții au mers în corpore la Ateneul „N. Bălănescu” unde pr. referent Bulacu, a deschis conferința arătând importanța învățământului catehetic, prin care biserica ortodoxă tinde să îmbunătățească viața creștină de azi.

Arată grija pe care o poartă I. P. S. Patriarhul

Miron, tinerelor vlăstare ale neamului și preocuparea pe care o are ca preoții de pretutindeni, să prețuiască cum se cuvine îndatorirea de a catehiza pe elevii din școalele primare și secundare. Rostul conferinței de azi este ca preoții să comunice unii altora experiențele făcute până în prezent, lipsurile și greutățile ce au în predarea eficace a învățământului religios, mai cu seamă în școalele primare.

Au făcut comunicări mai mulți preoți, după care protopopul Al. Constantinescu, exprimă în numele clerului vlăscean recunoștința pe care preoțimea trebuie s'o aibă față de cel care veghează la destinele bisericii noastre, la acel care obținând prin lege, intrarea preotului în școală, a asigurat bisericii și statului un nou mijloc de propagare religioasă și morală.

Face o dare de seamă asupra modului cum preoții din circ. I și II-a își fac datorie din acest punct de vedere.

Pr. Ion Popescu, protoereul circ. III, urează bun sosir P. S. Vicar și părintelui consilier Bulacu.

Arată de asemenea, cum preoțimea din circ. III își face pe deplin datoria.

P. S. Vicarul, răspunzând, mulțumește pentru cuvintele ce i s'au adresat, dând îndrumări și sfaturi de felul cum trebuie să se exercite apostolatul catehetic în școale.

După amiază s'au ținut lecțiuni practice cu elevii școlii primare Nr. 1 de băieți, care au fost predate de preoți C. Vasilescu și Mihalache Cristea.

După aceea P. S. Vicar a predat o lecțiune model.

Conferința a fost încheiată de preotul consilier Bulacu care și-a exprimat mulțumirea de rezultatele obținute.

Manifestări religioase în parohia „Vălenii de sus” Com. Văleni D-ța Jud. Mușcel.

Pe tot timpul iernei acestui an, s'au ținut în parohia Vălenii de sus-Muscel, numeroase ședințe de adunări religioase, cu foarte frumoase rezultate de trezire sufletească a credincioșilor.

Încă din luna Noembrie a. c. a fost pregătită o echipă de propagandă religioasă, formată din zece enoriași mai credincioși și mai pricepuți și după aceea a fost împărțită parohia în cinci sub-centre, după numărul cătunelor și a ulițelor mai principale.

S'au organizat apoi adunări religioase pe sub-centre, în casele mai spațioase, una sau două pe săptămână, sub conducerea membrilor acestei echipe, care au primit dela centrul parohiei broșuri și reviste religioase pentru cetit. Li s'au împărțit de asemenea și carnețele de cântec religioase, scoase la șapirograf de oficiul parohial.

Toate aceste adunări au fost inspectate și supravegiate de preot, iar Dumineca după prânz și de două ori pe lună Vineri seara, se fac adunări religioase la biserică. În ziua de 15 Martie a. c. (a III Duminecă a păsărilor) s'a ținut o

deosebită adunare după prânz, la care au luat parte și peste 80 de credincioși din parohia vecină Boteni, împreună cu Pr. N. Nițescu și ambii cântăreți. Biserica devenise neîncăpătoare pentru mulțimea credincioșilor, care se înfrățeau în cântări și rugăciuni în fața sfântului altar.

A vorbit Pr. Em. Iorgulescu despre „sf. Scriptură și interpretarea ei“, au urmat câteva cântări religioase și a vorbit apoi Pr. N. Nițescu-Boteni despre „atacurile dușmanilor asupra credinței și a neamului nostru“. S'a cetit un dialog frumos despre pregătirea creștinului de sf. sărbători, iar Pr. Spiridon Andreescu a vorbit despre „superioritatea credinței ortodoxe“, făcând un călduros apel tuturor pentru intensificarea vieții creștine.

A urmat apoi rugăciunea de sfârșitul adunării, după care, Pr. Sp. Andreescu a mulțumit călduros fraților preoți, care s'au ostenit de au venit, împreună cu credincioșii la biserica sa, prilejuind enoriașilor mari mulțumiri sufletești și contribuind la desăvârșita reușită a acestei manifestări religioase.

Adunarea a luat sfârșit la orele 6 1/2 seara.

Paroh. Pr. Sp. Andreescu.

Ședința religioasă pentru tineret din orașul Giurgiu.

În orașul nostru a sosit, pr. consilier cultural Mihail Bulacu, delegatul I. P. S. S. Patriarh Miron, spre a da îndrumările necesare educației creștine a tineretului școlar, atât dela școalele secundare, cât și dela cele primare.

Insoțit de pr. Al. Constantinescu, protopopul județului, a inspectat predarea învățământului religios la liceul „I. Maiorescu“, liceul de fete „Al. Cantacuzino“, liceul Soc. Ortodoxe, cum și alte școli secundare din localitate.

După amiază, la ora 4, în sala ateneului „N. Bălănescu“, elevii și elevele școalelor secundare au dat o șezătoare cu program religios. Liceul ortodox a cântat „Tatăl nostru“, iar liceul de băieți „Apărătoare Doamne“.

A urmat conferința pr. consilier Bulacu, care a vorbit despre „Cum poate fi trăit creștinismul în viața tineretului școlar secundar“.

Conferențiarul a spus că religia creștină ca obiect de studiu, își are importanța ei deosebită în școală. De aceea este explicabil locul de frunte pe care-l ocupă față de celelalte obiecte de studii.

De multe ori religia, ca obiect de studiu, e greșit înțeles. Elevii cred că este de ajuns să memorizeze anumite cunoștințe cu date și localități și dacă au luat note bune, totul s'a terminat. Or, religia mai mult ca ori care obiect trebuie să intre în practica vieții creștine a tineretului. Întâmplările zilnice din viața școlarilor dovedesc însă cu totul altceva. Multe fapte ale școlarilor arată că unii au căzut în mreaja ateismului.

Știm că tinerii școlari au de luptat cu multe dificultăți, nu numai din afară, dar și din interiorul sufletului lor.

Aparentul conflict între credință și știință le strecoară multora în doeli.

Însăși oamenii mari de știință își fac confesiunile lor, mărturisind fazele de ateism prin care au trecut. Numai semidocismul cade repus în această furtună aparentă, căci adevărata știință se armonizează admirabil cu credința. Însăși Universitatea noastră din Capitală, poartă ca patron pe Sf. Mari Ierarhi ai ortodoxiei. Pentru a se tonifica însă sufletește, tinerii noștri trebuie să fie creștini practicanți.

O altă primejdie care amenință tineretul este încercarea sectelor religioase de a le câștiga sufletele.

Dar tineretul școlar trebuie să fie veghetor, cu conștiința lor creștină ortodoxă, căci nu-i comoară mai scumpă pentru fii neamului nostru, pe lângă dragostea de Rege și Țară, ca această credință.

Pr. protoereu Constantinescu a mulțumit pr. Bulacu, pentru aceste prețioase sfaturi date tinerilor școlari, rugându-l să asigure pe I. P. S. Patriarhul, de activitatea clerului local pentru îndeplinirea conștiințioasă a datoriei pe teren educativ, religios și moral.

Au urmat versuri cu caracter religios spuse de elevi cum și de câteva impresionante cântări religioase, de ansamblul școalelor asistente.

PROCES-VERBAL

Azi 16 Aprilie 1935

Noi Pr. Al. Constantinescu, Protoiereul jud. Vlașca, circ. I Giurgiu, inspectând predarea învățământului religios în școala primară de fete No. 4 din Giurgiu, am constatat cele ce urmează:

1 Propunător aci este Pr. C. Vasilescu, preot ajutor I-ul dela biserica sf. Treime (Smârda).

2 Cuc. Sa a predat cu punctualitate dela începutul anului religia în această școală, timp de 8 ore săptămânal, după următorul orar:

Marți	10 — 12,30	a. m.
„	3 — 5	p. m.
Joi	10 — 12,30	a. m.
„	3 — 5	p. m.

3. De data aceasta l-am găsit predând la clasa II. A făcut ascultarea lecțiunei „Intrarea în Ierusalim“ și a predat în fața noastră „Patimile Domnului“.

Elevele au arătat că posedă bine cunoștințele lecțiunii ascultate și a celor anterioare.

Având fond apercceptiv suficient și disciplină pedagogică au arătat interes pentru noua lecție pe care pr. propunător a predat o vioi și sentimental și după toate regulile pedagogice.

La sfârșitul lecției s'au făcut mici observațiuni de noi, în legătură cu critica lecției.

4. După aceea am intrat la clasa IV, unde iarăș am constatat că elevele și-au însușit toate cunoștințele anterioare.

Am constatat că elevele știu foarte multe rugăciuni, al căror conținut le este înțeles și le pronunță cu multă pietate.

5. Raporturile dintre preot și corpul didactic sunt excelente.

6. Elevele vor fi împărtășite de St. Paști. Drept care am dresat prezentul proces-verbal.

Prot. Pr. Al. Constantinescu.

Propunător, Pr. Const. Vasilescu.

Cercul pastoral Grădiștea-Vlașca pe an. 1935.

— Raport general —

1. S'au ținut trei ședințe ale cercului cu serviciu liturgic.

a) In par. Comana, 19 Maiu predicând Pr. I. Popescu-Uzum.

b) In paroh. Vlad-Țepeș, 30 Iunie, predicând Pr. I. Cocoru-Brăniștari.

c) La filiala Falaștoaca, 29 Septembrie, predicând Pr. P. Raica-Vlad-Țepeș. S'a mai predicat în ședințele cercului, după masă, la filiala Budeni, 15 Decembrie, vorbind Pr. P. Raica.

2. Conferințe culturale s'au ținut:

a) In par. Comana, 19 Maiu, vorbind Pr. Gh. Ioan-Budeni, despre „Iisus Mântuitorul lumii”.

b) In par. Brăniștari, 24 Noembrie, vorbind Pr. Nic. Gh. Popescu-Grădiștea despre: „Cum trebuie să se sărbătorească adevărat creștinește sărbătorile”.

c) La Budeni, 25 Decembrie, vorbind Pr. I. Cocoru-Brăniștari, despre: „Taina preoției, preot și enoriași”.

3. S'au ținut ședințe intime la toate cercurile.

4. Recenzii de lucrări citite nu s'au făcut.

5. Lecții model pentru elevi nu s'au făcut.

6. Cercul pastoral are înființat corul centrului, alcătuit din cântăreții cercului, și elevii școlii din parohia unde se țin ședințe. Corul, condus de cântărețul Nic. Dincă-Comana, a reprodus diferite cântări religioase.

La ținerea cercului se împart iconițe și cărțuții din biblioteca „Ia și citește”.

8. Inspecții în învățământul religios de catehizare nu s'au făcut.

9. Cercul pastoral, nu colaborează la un loc cu cel învățătoresc.

Paroh (sa) Pr. N. Gh. Popescu.

Activitatea cercului pastoral Ghizdaru jud. Vlașca.

In cursul anului 1935, s'au ținut cercuri în parohiile: Stănești II; Oncești; Putineiu; Bălanu și Ghizdaru, iar în Stănești I și Vieru nu s'au ținut.

Predici s'au ținut în parohii de Pr. Teodor Popescu, afară de par. II Stănești, unde a predicat Pr. Marin D. Sima-Bălanu.

Pretutindeni după Sf. Liturghie, s'a oficiat în sobor, parastas pentru eroii neamului. Răspunsurile au fost date întotdeauna de cântăreți, pe alocurea în cor însoțiți de elevii școlii primare. La cercuri s'a colectat suma de lei 565.

La ședințele publice, după amiază, la școală, au vorbit: Pr. C-tin Popescu-Stănești I: „Rostul Bisericii în viața creștină”; Pr. Teodor Popescu. „Însemnătatea Bisericii”.

In cerc nu există niciun sectant.

La cercurile pastorale învățătorii cu elevii au dat concursul lor efectiv prin conferințe, coruri și declamații.

S'au distribuit la cercuri broșuri religioase și iconițe în valoare de peste 9000 lei.

La sfârșitul ședințelor se dau sfaturi igienice, agricole, gospodărești etc.

Realizările cercurilor pastorale sunt:

1. Păstrarea în evidență a credinței străbune;
2. Inexistența sectanților în parohiile, ce compun cercul;
3. concubinarii s'au împușinat;
4. Posturile se țin mai cu sfințenie, spovedindu-se și împărtășindu-se;
5. Obiceiurile rele s'au împușinat;
6. Credincioșii au devenit mai bisericoși, mare răsunet având și minunea dela Maglavit.

Președinte (sa) Pr. Teodor Popescu-Ghizdaru.

Cercul Pastoral Arsache-Vlașca

Activitatea cercului dela 1 Sept. 1934—1 Sept. 1935.

1. S'au ținut 5 ședințe cu slujbă liturgică și parastas.

S'au ținut 5 predici:

a) La Arsache, predicând Pr. Fl. Petrescu — Pietroșani în Dum. 30 d. Rus. vorbind despre: Tănărul bogat.

b) La cetățuia, predicând Pr. Th. Popescu, în Dum. a 28 d. Rus. despre: „Nunta fiului de împărat”.

c) La Găujani, predicând Pr. I. Burcescu-Bujoru despre sfintele icoane și cum trebuiescenerate.

d) La Știrbei-Vodă, predicând Pr. Fl. Laudă-Găujani explicând evang. Dum. a III a Marelui post.

e) La Pietroșani, predicând Pr. D. Elbașu-Șt. Vodă explicând evang. Dum. a V a Marelui post.

S'au ținut trei conferințe culturale:

a) La Arsache, a vorbit Pr. I. Burcescu „despre jurământ“ completat de Pr. Protoiereu.

b) La Cetățuia, a vorbit Pr. D. Erbașu : Actualitatea profețiilor“.

c) La Găujani a vorbit Pr. Fl. Petrescu : Explicarea rugăciunii „Tatăl nostru“.

3. La toate cercurile s'au vândut broșuri religioase.

4. S'au făcut 5 inspecții, procesele verbale înaintându-se Onor Protoieriei.

Președinte (ss) Pr. Sacheler Th. Popescu.



ADMINISTRATIVE BISERICESTI

Instalare de preot

Duminică 26 Ianuarie c. s'a făcut instalarea noului preot al parohiei Cocorăștii Colț, preotul Petre Iordăchescu.

În fața unui mare număr de credincioși adunați în biserică *părintele protoiereu Aurel Popescu* a făcut instalarea oficială în postul de paroh a noului preot, asistat de preoții Al. Vlaiculescu și I. Manu, secretari ai protopopiei.

În frumoase și alese cuvinte, *părintele protoiereu* a arătat ce este preoția și datoria creștinilor de a da cuvenita cinste îndrumătorilor spirituali. A scos în evidență meritele noului paroh care, după o păstorie de 9 ani la altă parohie, a cerut transferarea în jud. Prahova.

În parohia Cocorăștii Colț l-au adus meritele, munca și străduințele C. Sale.

Cred — a spus *părintele protoiereu* — că un preot care a reușit să desființeze toate cârciumile din parohia de unde vine, care a știut să desrădăcineze pe sectanții ce se încuibaseră acolo, care a muncit pe tărâmul cultural cu zel, înființând un cămin cultural și un ateneu popular, va fi în stare să înfăptuiască tot atât de mult și în noua sa parohie.

Părintele protoiereu a adresat apoi cuvânt de laudă bătrânului preot pensionat, Ivan Popescu, care a reușit să renoveze biserica filială din Cocorăștii Grind, care a muncit mai bine de o jumătate de veac pe ogorul bise-

ricesc. A recomandat noului paroh să dea respectul cuvenit bătrânului preot pensionar și în el să vadă îndrumătorul și sfătuitoarea său în munca ce o va desfășura pe viitor.

A răspuns noul paroh pr. Petre Iordăchescu, care a făgăduit că va urma întocmai sfaturile date de *părintele protoiereu* și că va vedea în *părintele pensionar*, pe *părintele* său duhovnicesc.

Va păstra o neștersă recunoștință I. P. S. Patriarh care — apreciindu-l l-a transferat în apropierea locului său de naștere.

Promite că va munci cu același zel în noua parohie pentru progresul spiritual al nouilor săi păstoriți.

Fostul paroh, preotul I. Popescu, declară că se simte mulțumit că Dumnezeu l-a învrednicit să-și vadă urmașul și se bucură când vede cu ochii săi, că turma pe care a păstori-o, a fost odată pe mâini vrednice. După 54 ani de păstorie și la o vârstă destul de înaintată cu drept a fost să se aducă noi puteri de muncă, mai ales acum când atâtea greutăți stau în calea bisericii.

În timpul unei gustări, care s'a luat la școala primară, au închinat P. C. Protoiereu pentru I. P. S. Patriarh, pr. I. Manu Ploest. pentru *părintele protoiereu* și noul parohi

Noul instalat a mulțumit pentru frumoasele cuvinte ce i s'au adresat și a rugat pe P. C. Protoiereu să depună la picioarele I. P. S. Patriarh cele mai alese sentimente de recunoștință.

Asistent



S U M A R :

O zi de misiune Prot. Prof. A. Popescu
Despre pocăință, traducere de . . . Barnea Ion
Ciaslovul și psaltirea Ierom. Dr. I. Felea
Lucrarea creștinească cu tineretul . . . Pr. Sp. Blidaru
Pentru viitorul predicii Pr. I. Moraru
Un cântăreț al cântăreților Vasile Daia
† Anastasia Preot I. Mihălcescu . . . T. M. P.

CRONICA INTERNĂ

Misionare ***
Administrative Bisericești ***